

4

Mollet 5597, Tàrragona — J. D. Pere Pagès
y Rueda — Barcelona.

Molt apreciat senyor Pagès;
Atenc que s'han aplegat dos maneixos que els
centralistes ab gaudiment han practicat
per a enfeixar lo „Centre Català“, d'aquí, aixís
com la meua dignitat é interessor, passo
a ferli á grans guinelladas la història de
lo ocorregut.

Entre lo vici m'hi havia dos que fan
de directores d'una companyia dramàtica
d'aficionats. L'un ja l'conec, es l'que ja
venia ab mi á viure si'l teatre del „Llop“,
feya per lo nostre „Centre“, l'altre es un jo-
ve que ha estudiat á Barcelona, aprenquí
tocar lo piano, es poeta y escriu versos á
la Barretina, Esquella, al Regio català,
alguns d'ells ab gran defensa del regional-
isme, es també director d'un coro; aqueix
de conregiment està robre del altre y el que
no ha portat enganyats emprassants, are
que no te compromesos, al camp dels cen-
tralistes per haverse llogat una associació
per tocar lo piano en lo ball que fan cada
vespre durant los dies festius.

Ab dos, desde fa més de quatre mesos,
anavan dient al nostre „Centre“, que si's
posara un teatre assegurarien que dins
poch temps lo veis passaríen de 100, que
en los intermedis's podrien donar explicacions
regionalistas, llegir poesias i que servirian
de vetllades, fent tot això més animar los
los cantos catalans que'l cor vindria de franç
a cantarhi.

Demanantlos quan contaran importaria
la instal·lació del teatre o mantingueren sempre
beure (principalment l' que vingué) que sols
li dongués lo „Centre 25 P^{ts} ell ja's cuida-
ria de tot lo demás, atís que ho arreglaria
y treballaria de franç; que aquélla canti-
tat bestreta aviat fora retornada ab lo que
s reculliria de las entradas (las cadiras y
dins l' cafeter ho pagaria) y després los
ingressos servirian pera anar pintant
llors.

Fecim l' petit emprèstich y diguerem ja's
per tirar endavant, abllavors diguerem, si,
poguéssim trovar un teatre venturer faríem
més economias y hi sortiriam millor.

Abre ja V, sap lo que ha passat ab lo

del, Orfeo,

al la vetlla de la vigília d'arribada a arrencar en vingué lo fuster que havia de venir a ajudar a arrencarlo y en aliguit, i a mi' en Llori m' ha donat l'ordre per a que passés lo tablaco, però qui me'n respon? Vaig quedat parat, — i Llora val? — Vns 22 d', — Veyam sumari! 18 d' del teatre, 52 per traslactar, repintar, apegidura, 22 del tablaco y lo que vaig veure desseguida s' tindria d'afegir, m' ha tornat a dir: a diré que beja encara no em ha dit Llora m' haurà indicat que l'altre s'havia passat al enemich y que li prenia les joves que ell contava i reguinar per formar la companyia. Com V. comprendrà, tot això feu que en un moment vaig veure clar la tranyia que havia anat al Centre, y d'ara en particular, disposant al moment que me s'vingués a tocar lo teatre y escriure a V. com vaig fer.

De lo expressat crech comprendrà, com comprencen tots los socis d'aquí, que tot era per a

rat para enfonsar que sempre he l'interès la
tatal, y á mi pame perdre molts diners
y la dignitat.

Etins aquí es la història.

Etne comenciar al compromís que ting
contractat ab. l'Orfeó, Vaig prometreu á l.
que lo valor del teatre jo'n responsia y re-
potes en'n responch; però de nans en pa-
sse l'Orfeó, de favor de reunir lo que'n
donarà algun robaveyanyre, abegint jo lo
que falti; si no'n trovan cap, y l'Orfeó
ha de desferse prompte d'ell farei baixant
á desmuntarlo.

Lo que's resolgui confio en'los d'el
permho saber.

Es una desdormis que tinc d'afegir
á las intrigas que he supert durant mairida.

Desceps saludar als compans de
causa de ma part, nevethes també á des
xici G. G. que repetiré; Catalunya y avant

Vicent Planes